

De Jan Saliegeest is verdwenen; leve de sport!

Door Dick Heuvelman

GRONINGEN ■ Het hart van Erica Terpstra sperde zich wijd open toen ze het botenhuis van de studentenroeiclub Gyas betrad. De alom aanwezige preses van NOC*NSF voelde zich er meteen thuis. "Dit hier is de kern van pure sport. Geweldig! Het enige wat ik mis zijn de bitterballen", zei ze met een kwinkslag richting haar Gyas-collega Mark Siegenbeek van Heukelom. En ook naar haar zelf, ze kijkt immers niet op een kilootje meer of minder.

De Moeder Overste van de Nederlandse sport was naar Groningen afgereisd om een talentenfonds van de ambitieuze roeivereniging te lanceren. Nou, dat was mevrouw Terpstra wel toevertrouwd. Met een speech waar de vonden vanaf vlogen trok ze potentiële sponsors bijkans de

portemonnee uit de broek.

Geen sport die zo eerlijk en dynamisch is als roeien, zei ze om te beginnen. De zwemkampioene van de jaren zestig praatte uit eigen ervaring. Ze heeft ooit ook geroeid, bij De Vliet, een club van vrouwelijke studenten in Leiden. Het begeesterende bruggetje naar het aanwezige bedrijfsleven was snel gemaakt. "Ik ken geen sport waarop je zo goed op elkaar ingespeeld moet zijn."

Siegenbeek van Heukelom wreef zich vergenoegd in zijn handen. Zijn club staat voor a) een gezellig verenigingsleven en b) voor zo hard mogelijk roeien. Dat lukt Gyas aardig. Het is de rivaliserende 'ballen' van Aegir al ruimschoots voorbij gevaren in de stad en koestert internationals als Jan Willem Gabriëls, Rogier Blink en Paul Drewes. Gyas wil echter meer goede roeiers aan het na-

tionale front afleveren en daar is geld voor nodig dat de begroting niet kan dekken. Vandaar het creëren van het talentenfonds. Oud-Gyas deed, onder de twinkelende ogen van *La Terpstra*, de eerste duiten in het zakje: 1000 euro.

De olympische voorvrouw slaakte spontaan een kreet van enthousiasme zoals alleen zij dat kan. Het is een pak van haar hart dat de Jan Saliegeest, waaronder Nederland zo lang gebukt is gegaan, nagenoeg is verdwenen. Tegenwoordig mag je je kop boven het maaiveld steken zonder dat-ie er onmiddellijk wordt afgehakt. "Vroeger hadden we te maken met een calvinistische gemeenschap waarin alleen cultuur iets verheffends was. Nu kun je ook met sport goede sier maken."

Ze refereerde aan haar eerste olympische bobotrip, Atlanta 1996, waar ze samen met

kroonprins Willem-Alexander de oranjegekte aanwakkerde. "De pers sprak er eerst schande van, maar kijk nu eens; bij elk groot kampioenschap zie je Nederlanders massaal in oranje lopen. Dat is toch fantastisch."

Ambitieuze sportmensen hebben nu ook, zo heeft ze gehoord uit de mond van Philips-topman Kleisterlee, een voorbeeldfunctie voor onze maatschappij. "Zij geven ons land vitaliteit. Sporters zijn mensen die willen excelleren, die dynamiek en wilskracht uitstralen. Jongens en meisjes met talent die er voor gaan. Daar zit het bedrijfsleven op te wachten en niet op lusteloze hangjongeren."

Het applaus was lang en vooral ook met geestdrift beziel (sic. Aegir trouwens). De boodschap was overgekomen. Van Gyas gaan we nog horen in de toekomst.

Erica Terpstra miste alleen de bitterballen.

Eigen foto